

2. postna nedelja – leto C

Jezusova spremenitev

Nekako osem dni po teh besedah je vzel s seboj Petra, Janeza in Jakoba in šel na goro molit. Medtem ko je molil, se je videz njegovega obličja spremenil in njegova oblačila so belo sijala. In glej, dva moža sta se pogovarjala z njim; bila sta Mojzes in Elija. Prikazala sta se v veličastvu in govorila o njegovem izhodu, ki ga bo dopolnil v Jeruzalemu. Petra in ona dva, ki sta bila z njim, pa je premagal spanec. Ko so se zdrabili, so videli njegovo veličastvo in ona dva moža, ki sta stala ob njem. In ko sta odhajala od njega, je Peter rekel Jezusu: »Učenik, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel, kaj govori. Medtem ko je to govoril, pa se je naredil oblak in jih obsenčil, in ko so šli v oblak, jih je obšla groza. Iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj Sin, moj Izvoljenec, njega poslušajte!« In ko se je ta glas zaslišal, je bil Jezus sam. Oni pa so molčali in tiste dni niso nikomur povedali, kaj so videli. Lk 9,28-36

V kaj se spreminjam

Jezusovo spremenjenje na gori je čudovita opora našemu postu. Verjetno vsak čuti, kako težko je vztrajati v prizadevanjih za višje cilje. Na poti je kup skušnjav. Kako stremeti za nečem, česar nihče ne pozna, ne živi, ne jemlje za res. Kako vztrajati, ko drugi poleg nas našega napora ne ceni. Jezus pozna našo omahljivost in nam v spremenjenju ponuja cilj, h kateremu naj bi v postu še bolj zavzeto stremeli.

Premalo poznam Mojzesa in Elija, da bi lahko naslikal njuno podobo kot čudovit zgled. Mojzesa si predstavljam kot božjo mojstrovino, ki sicer ni znal govoriti, na videz verjetno tudi ni bil tako prepričljiv kot bi si želel, a v sebi je nosil izredno moč: lepoto božjega izbranca, moč pravega moškega in uresničen lik očeta. Z vsem življenjem je stremel za tem, da bi bil več kot le človek, več kot povprečen moški, da bi bil več kot oče – da bi bil zgled očetov, da bi bil očak! Podobno si predstavljam Elija. Ta je znal govoriti in je videl v prihodnost, a je ostajal popolnoma podrejen Bogu, ki mu je služil. Veličina obeh je bila v Bogu. Vse kar sta bila, je bilo dar. To dvoje pa je bilo v polnosti uresničeno v spremenjeni podobi Kristusa. To je bila lepota nad vsako lepoto!

Da se spreminjam v to lepoto, sem poklican še posebej v postnem času. O tej poklicanosti sem razmišljal v predavanju o ljubezni do sebe, zato se bom ustavil kar pri vprašanju, kako se v meni dogaja spremenjenje na ravni trojne temeljne poklicanosti: biti človek, potem biti moški oz. ženska, biti poročen, posvečen ali samski.

Biti človek. Za kristjana to pomeni, biti božji otrok. Bog me je poklical in mi dal ime že v materinem naročju. Poklical me je, ker verjame vame. To je moje temeljno veselje. Če je drugi nad menoj obupal, če me je zlorabil, moja cena ostaja ista: Sem božji otrok. Kot pravi Oče nad sinom: To je moj ljubljeni sin, zelo sem ga vesel! Tako pravi tudi nad menoj. Naj se veselim božjega otroštva!

Biti moški/ženska. Menim, da se je ženska v svojem spopadu z moškim razvrednotila. Namesto da bi se globlje zavedala svoje ženskosti, svoje identitete, jo je podredila pogledu moškega. Začela se je vrteti pred njegovimi očmi in izsiljevati njegovo ocenjevanje. Bolj ko se vrti pred njim, bolj je nezadovoljna. Izsiljuje poželenje in si s tem daje ceno. Če si jo moški poželi, se zdi, da je dosegla svojo ceno, ker je poželenja vredna. Hkrati pa se ji upira, da je vredna le toliko,

kolikor si je moški poželi. Ker ne more sprejeti svoje sedaj neumne cene, začne prezirati moškega kot pokvarjenca, ki je ne zna ljubiti. Če pa jo ljubi, ne verjame v ljubezen. Moški prav tako ne more biti moški, če si daje ceno z žensko. A prav tu se je današnji družbi zataknilo. Kakšen naj bo moški? Ponosen na svojo moč, logičnost in trdnost. Ne zato, da bi se napihoval, ampak da bi služil. A komu naj služi, če ga žena ne potrebuje? Moč ji daje samostojen zaslužek, logičnost ji dajejo okviri družbe, trdnost institucije družine, šolstva, družbe. Ko ga ženska prezira, se lahko vzpostavi kot moški, samo ob Bogu, ki ga je kot moškega poklical v življenje. Če se zavrti okrog ženske, zgubi svojo pristno trdnost in je mevža ali mačo. Če ostaja sam, je nerodoviten. Najti mora svojo duhovno, notranjo moč, da ohrani trdnost pravega moža in očeta.

Biti poročen, posvečen ali samski. V tem je tudi nadaljnje veselje. Če sem lahko srečen, da sem to, kar sem kot moški oz. ženska, je nadaljnja poklicanost samo potrditiv, da je dobro, da sem. Če tega ni je nadaljnja poklicanost samo bergla, potem je vse skupaj prazno. Praznina se čuti v poročenih in posvečenih. Možje in žene postanejo prazni, ko se poročijo. S poroko je vse končano. Imeti ceno, ker si poročen, je res kriza. Biti poročen ne more biti trofeja. Je spet dar, ki je prazen, če ga ne živim v podarjanju. Poročiti se, pomeni nadaljevati razvijanje sebe v moškosti/ženskosti, v biti oče/mati. To je neskončen izziv k uresničevanju sebe, veselju nad seboj, ki pa se seveda uresničuje v podarjanju drugemu, v ljubezni do drugega. Podobno je s posvečenjem. Ko je nekdo posvečen, se pogosto zdi, da je dosegel svoj cilj, pa naj bo to duhovniško ali škofovsko posvečenje. Pred oči mi prihaja, mogoče nesramna slika, kako škof sprejme pastoral in mitro ter naslonjen na svoj pastoral gleda v prazno. Kot da je končal! Če je vse, kar smo, naša zasluga, se ustavimo v napuhu. Če je dar, vemo, da smo poklicani, da ga podarimo. Veselje izvira iz ljubezni, nikoli iz napuha!

Spremenjenje na gori kaže čudovito uresničene like: Jezusa, Mojzesa in Elija. Vabi nas, da se na svoj način, po božji poklicanosti, spreminjamo v podobo, ki nam jo je Bog namenil. Vsa odpoved, vse molitve in vsa dobra dela naj nam pomagajo, da iz sebe izklešemo čudovito podobo božjega ljubljencea/ljubljenke, moškega/ženske, poročenega–posvečenega ali samskega.